

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **Mgr. K. S.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, pošt. příhr. 351, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 19.11.2009, č.j.: 10065/09-1400-104622

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 477,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 4.5.2009 č.j. 165442/09/006962016960 o zastavení řízení.

V odůvodnění odvolací orgán uvedl, že na základě darovací smlouvy, vklad práva byl povolen rozhodnutím Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, katastrální pracoviště Praha, č.j. V – 53595/2006, právní účinky vkladu vznikly dne 23.11.2006, vklad práva byl do katastru nemovitostí zapsán dne 27.1.2007, převedl pan M. S. do výlučného vlastnictví své sestře K. S. nemovitosti specifikované v čl. I. smlouvy, zapsané na LV č. 33559 pro k.ú. Bubeneč, obec Praha. V čl. III. předmětné smlouvy pan S. prohlásil, že na uvedených nemovitostech vážne dluh ve výši 20.000.000,- Kč, zajištěný zástavním právem, nevážnou věcná břemena ani jiné právní povinnosti. Zástavní věřitel vyjádřil v zástavní smlouvě souhlas

s převodem-darem na paní K. S. V čl. V. předmětné smlouvy je uvedeno, že provedením vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí na základě této smlouvy se považuje smlouva o půjčce uzavřená mezi paní K. S. a panem M. S. na částku 20.000.000,- Kč ze dne 10.9.2005 za splacenou.

Po rekapitulaci zjištění z daňového spisu odvolací orgán uvedl, že správce daně dospěl k závěru, že na straně pana M. S. nedošlo při darování nemovitosti k majetkovému prospěchu, protože zástavní právo váznoucí na převáděné nemovitosti sloužilo k zajištění pohledávky žalobkyně nikoliv pana S. Nelze tedy dovodit, že při převodu nemovitostí vznikl na straně pana S. majetkový prospěch z převzetí jeho dluhu žalobkyní, když dlužníkem byla dle v daňovém řízení předložených listin výlučně žalobkyně. Tato skutečnost nebyla z původně předložených listin v daňovém řízení zřejmá. Z toho důvodu bylo až po provedeném řízení v dané věci rozhodnutím ze dne 4.5.2009 daňové řízení ve věci výzvy k podání přiznání k dani darovací ze dne 10.11.2008 podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb. zastaveno. Rovněž ve vztahu k žalobkyni dospěl správce daně k závěru, že nedošlo k naplnění předmětu daně darovací tak, jak je upraven v ust. § 6 zákona č. 357/1992 Sb., protože žalobkyně není poplatníkem daně darovací v rozsahu, jak je vymezen ust. § 5 zákona č. 357/1992 Sb.

Odvolací orgán považoval za nesporné, že pouze žalobkyně se stala dlužníkem ve vztahu ke společnosti DEKONTA, a.s., jako věřiteli, a to na základě smlouvy o půjčce ze dne 29.8.2005. Konstatoval, že podle uvedené smlouvy byla žalobkyni půjčena částka 20.000.000,- Kč. Tato částka byla v plné výši předmětem smlouvy o půjčce ze dne 10.9.2005 uzavřené mezi žalobkyní a panem S. Z obsahu této smlouvy a z dalších úkonů účastníků smlouvy je podle odvolacího orgánu zřejmé, že se jednalo skutečně o půjčku, nikoliv o dar paní S. panu S., který by podléhal na straně pana S. dani darovací z částky 20.000.000,- Kč, po uplatnění ust. § 19 zákona č. 337/1992 Sb. by daň darovací činila 1.160.800,- Kč. Je tedy podle odvolacího orgánu nepochybné, že pan S. měl vůči paní S. smluvně podložený závazek ve výši 20.000.000,- Kč a paní S. měla vůči němu v této výši pohledávku.

Dále odvolací orgán také uvedl, že pokud následně došlo k uzavření smlouvy, byť označené jako darovací, na základě které pan S. převáděl nemovitosti ze svého výlučného vlastnictví do vlastnictví paní S. a zároveň tato smlouva obsahuje ujednání, že provedením vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí na základě této smlouvy, považuje se smlouva o půjčce uzavřená mezi paní K. S. a panem M. S. na částku 20.000.000,- Kč ze dne 10.9.2005 za splacenou, nelze podle odvolacího orgánu uvedenou darovací smlouvu považovat za právní úkon, na základě kterého došlo k bezúplatnému převodu nemovitostí. Předmětem daně darovací je podle zákona č. 357/1992 Sb. pouze bezúplatné nabytí majetku, tedy bez jakéhokoliv protiplnění. K takovému nabytí podle odvolacího orgánu na straně žalobkyně nedošlo.

Podle názoru odvolacího orgánu správce daně správně dospěl k závěru, že ve vztahu k žalobkyni nedošlo na základě předmětné darovací smlouvy k naplnění předmětu daně darovací, a proto bylo podle ust. § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb. řízení ve věci přiznání k dani darovací zastaveno, když bylo zjištěno, že žalobkyně není podle zvláštních předpisů daňovým subjektem. Odvolací orgán neshledal v postupu správce daně pochybení, a proto měl za to, že rozhodnutí napadené odvoláním bylo vydáno v souladu se zákonem.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že si půjčila od společnosti DEKONTA, a.s. částku ve výši 20.000.000,- Kč na nákup nemovitosti a to smlouvou ze dne 29.8.2005. Nemovitost koupil však bratr žalobkyně, pan Miroslav S., kterému žalobkyně půjčila na nákup nemovitosti uvedených 20.000.000,- Kč. Bratr žalobkyně vyhrál veřejnou soutěž pořádanou MF ČR a získal tak možnost uzavřít kupní smlouvu na nemovitost a to dům č.p. 367 na pozemku p.č. 713 a pozemku p.č. 714 v k.ú. Bubeneč, obec Praha. Bohužel se mu v krátkém

časovém údobí nepodařilo získat v požadované výši finanční prostředky z banky. Žalobkyně, aby bratrovi pomohla, si vypůjčila tuto částku od svých obchodních partnerů a půjčila ji bratrovi. Součástí dohody byl požadavek věřitele-společnosti DEKONTA, a.s. na zřízení zástavy nemovitosti a postoupení dluhu na majitele nemovitosti. Žalobkyně dále uvedla, že k zajištění půjčky bylo zřízeno k nemovitosti zástavní právo v hodnotě 20.000.000,- Kč a to smlouvou o zastavení nemovitosti ze dne 6.12.2005, přičemž v této smlouvě přistoupil bratr žalobkyně k jejímu dluhu vůči společnosti DEKONTA a.s. V průběhu dalšího roku však věřitel požadoval splatit tento dluh a jediné finanční prostředky nabídla formou hypotéky ČS, jejímž požadavkem bylo vlastnictví předmětné nemovitosti žalobkyní, a proto došlo k převodu nemovitosti darem na žalobkyni. Žalobkyně dle jejího tvrzení neposkytla bratrovi žádné protiplnění, bratr pan M. S. se nikterak neobohatil, nezískal žádný zisk. Po darování se stala žalobkyně opět jediným dlužníkem věřitele společnosti DEKONTA a.s.

Podle žalobkyně v daném případě došlo k bezúplatnému nabytí majetku žalobkyní bez jakéhokoliv protiplnění.

Ve vyjádření k žalobě Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zrekapitulovalo obsah spisového materiálu, uvedlo námítky žalobkyně, přičemž se k nim rovněž vyjádřilo. Mimo jiné konstatovalo, že napadenými rozhodnutími správce daně a odvolacího orgánu bylo v podstatě posouzeno, že v případě žalobkyně nemělo být podáno daňové přiznání k dani darovací, neboť převod majetku – nemovitostí – na žalobkyni nelze považovat za plnění bezúplatné povahy, a proto není dán zákonný důvod pro vedení daňového řízení o tomto podání ve věci darovací. Z uvedeného je podle odvolacího orgánu zřejmé, že rozhodnutím o zastavení řízení ve znění žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo prozatím k žádnému rozhodnutí o veřejných subjektivních právech žalobkyně, a to nejen o jejích právech hmotněprávních, ale ani o jejích právech procesních. Podle názoru odvolacího orgánu předmětné rozhodnutí není úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti žalobkyně. Bylo pouze rozhodnuto o tom, že nadále nebude vedeno řízení o dani darovací, nýbrž věc bude teprve posuzována v řízení o dani z převodu nemovitostí. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu navrhlo odmítnutí žaloby s tím, že pokud nebudou soudem shledány důvody pro tento postup, navrhlo žalobu zamítnout.

V rámci ústního jednání konaného dne 29.5.2014 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ve správním spise se pak nacházejí pro danou věc mimo jiné tyto podstatné doklady, materiály a to: přiznání žalobkyně k dani darovací, které Finanční úřad pro Prahu 6 obdržel dne 28.2.2007 - připojen výpis z KN, darovací smlouva o převodu vlastnictví k nemovitosti ze dne 3.11.2006, rodný list žalobkyně a jejího bratra pana M. S., znalecký posudek č. 1905, který vypracoval Ing. L. N.; smlouva o půjčce ze dne 29.8.2005; smlouva o zastavení nemovitosti ze dne 16.12.2005; smlouva o úvěru č. 0289783199 ze dne 2.11.2006; protokol o ústním jednání ze dne 24.3.2009 sepsaný Finančním úřadem pro Prahu 6; smlouva o prodeji podniku ze dne 11.7.2005; rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 4.5.2009 č.j.: 165442/09/006962016960; odvolání žalobkyně ze dne 22.6.2009; žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 19.11.2009, č.j.: 10065/09-1400-104622.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

V dané věci bylo rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 4.5.2009 č.j.: 165442/09/006962016960 podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb. zastaveno daňové řízení ve věci podání přiznání k dani darovací doručené správci daně dne 28.2.2007. V odůvodnění pak finanční úřad uvedl, že posoudil podání žalobkyně – přiznání k dani darovací doručené dne 28.2.2007 a zjistil, že podle ust. § 5 a § 6 zákona č. 357/1992 Sb. není žalobkyně subjektem daně darovací. Odvolací orgán žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl.

Podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Rozhodnutí odvolacího orgánu v souvislosti s rozhodnutím daňového orgánu I. st. nepochybně je rozhodnutím, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobkyně, takže je přezkoumatelné soudem postupem podle § 65 a násl. s.ř.s. Nicméně v tomto konkrétním případě z napadených rozhodnutí (I. a II. st.) není nijak zřejmé, že by žalobkyně jimi byla zkrácena na jakémkoliv svém veřejném subjektivním právu. Ostatně ani v žalobě žalobkyně nic v tomto smyslu neuvedla a ani při ústním jednání taková skutečnost nevyšla najevo. Jenom pro úplnost soud poukazuje na to, že takové zkrácení by bylo dáno právě v případě opačném, tedy kdyby např. žalobkyně tvrdila, že nemá být daňovým subjektem, zatímco orgán finanční správy by jí ukládal povinnost zaplatit daň. V projednávané věci však taková situace nenastala. Neexistuje žádné veřejné subjektivní právo fyzické osoby být daňovým subjektem, a jestliže tedy odvolací orgán resp. finanční úřad konstatoval, že žalobkyni takové postavení nepřísluší, pak tím žalobkyně na svých veřejných subjektivních právech nijak zkrácena být nemohla a v daném případě tedy ani nebyla.

Nenastal pak ani ten případ, že by žalobkyni v důsledku toho, že řízení, které se týká daně darovací, bylo zastaveno, že by jí hrozila nějaká jiná daňová povinnost nebo jakákoli jiná povinnost, která by vyplývala z předpisu veřejného práva. Za tohoto stavu věci soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Uvedená skutečnost, že žalobkyně nebyla předmětnými rozhodnutími finančních orgánů zkrácena na jakémkoliv svém veřejném subjektivním právu, stačila pak k tomu, aby soud žalobu zamítl, aniž by se musel zabývat všemi žalobními námitkami a aby musel posuzovat sekvenci jednotlivých právních úkonů, které v průběhu záležitosti žalobkyně příp. její bratr či další osoby provedli, a zkoumat vliv těchto právních úkonů na právní postavení žalobkyně.

Vzhledem k uvedenému soud proto rozhodl podle ust. § 78 odst.7 s.ř.s. o zamítnutí podané žaloby.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalovanému, který byl ve věci úspěšný náleží náhrada nákladů řízení. Náklady řízení pak představují zpáteční vlaková jízdenka na trase Brno-Praha ve výši 410,- Kč a stravné pověřeného zaměstnance ve výši 67,- Kč. Celkem náhrada nákladů činí 477,- Kč, jak ve druhém výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona štěpinová